

Vánoční štěňátko

Marta Knauerová

 C PRESS

Vánoční štěňátko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Knauerová

Vánoční štěňátko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VÁNOČNÍ ŠTĚŇÁTKO

© Marta Knauerová, 2021
Illustrations © Atila Vörös, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3787-1
ISBN e-knihy 978-80-264-4024-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

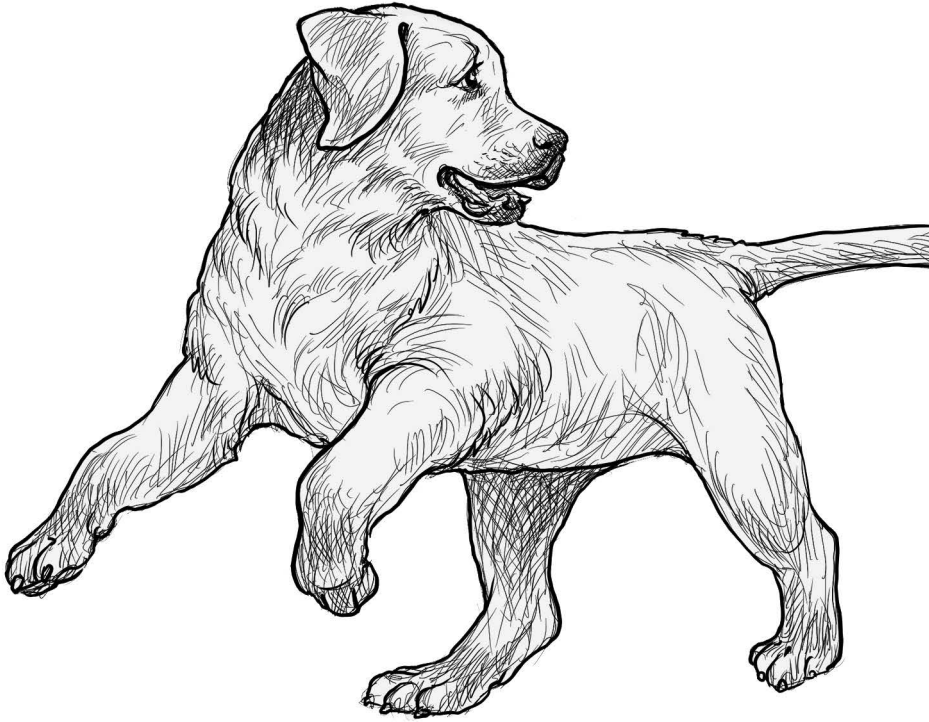
VÁNOČNÍ ŠTĚŇÁTKO

Marta Knauerová

 P R E S S

Děti a psi poznají hned, kdo je má rád.

Božena Němcová

Všichni mají psa, jenom my ne

„Všichni mají psa, jenom my ne!“ vztekala se jako už tolikrát malá Týna a našťavaně míchala v talíři polévku tak rychle, až jí vyšplouchla na prostírání. „Tak už dost!“ okřikla ji přísně maminka. Byla už z těch nekonečných debat a hádek o psovi unavená. „Že vy si pokaždé vyberete tohle téma k obědu,“ kroutila hlavou. „Ale vždyť je to pravda, mami,“ přidal se k Týně její starší brácha Matěj. „Všichni mají psa! Jen my nemáme nic! My nemáme ani kočku, ani myš, ani křečka! Natož psa. My nemáme ani ty blbý rybičky!“ „Matěji, krot' se!“ zasáhl do hovoru tatínek. Dál četl soustředěně noviny a pomalu jedl polévku. „Ten pes je tady s námi víc než ty, Petře,“ pokárala ho maminka a bylo to přesně tak.

Štěně, po kterém Týna a Matěj tolik toužili, s nimi snídalo, obědvalo, večeřelo i usínalo. Bohužel však jenom v jejich snech a přáních, která ne, a ne rodiče přesvědčit, že pejsek je přece to nejlepší na světě, co by měli doma mít.

Leontýnka, Matěj a Bert

„Bude se jmenovat Bert,“ trval na svém Matěj. „To určitě!“ ušklíbla se Týna. „Bert není vůbec hezké jméno pro malého pejška.“ „Taky to nebude žádný malý pejsek,“ řekl rozhodně Matěj a otočil další stránku ve velké knize, kterou jim dal loni o prázdninách děda Pepa. Byl to Velký atlas psů a Matěje s Týnkou bavilo stále dokola si v ní listovat. Snad už po sté si v ní vybírali psa, kterého by chtěli. Matěj chtěl psa velkého, třeba loveckého, jako měl děda Pepa. Týnka si naopak přála pejška co nejmenšího, hodně chlupatého, aby ho mohla česat, dávat mu oblečky a parádit ho.

„Pes není hračka, Týno,“ vysvětloval sestře Matěj. „Takový pes musí být vycvičený, aby nás mohl chránit, rozumíš? A proto to bude velký pes. Budu s ním chodit na cvičák a budu ho učit povely. A bude se jmenovat Bert!“ „Já tě nenávidím,“ vykřikla nešťastně Týna.

Vyskočila ze země Matějova pokoje, kde si knížku prohlíželi. Práskla za sebou dveřmi tak, až to domem otřásl. Vběhla do svého pokoje a s pláčem se vrhla na postel. „Proč právě já musím mít tak protivného bráčku?“ vzlykala. „Proč právě já nemůžu mít pejska, jakého chci?“

Judo znamená jemná cesta

Matějovi bylo dvanáct, Leontýnce osm. Hádali se, prali se, poštuchovali se, ale i přesto přese všechno se měli moc rádi. Týnka byla na svého staršího brácha nesmírně pyšná. I když by mu to nikdy nepřiznala. Matěj byl nepsaný kapitán své třídy a ten nejlepší z oddílu juda, kam oba s Týnkou od mala chodili. Kluci k němu vzhlíželi a holky ho milovaly. Obdivovaly ho snad všechny do jedné. Říkaly o něm, že je to jediný džentlmen ve škole. A Týně ho záviděly.

Matěj byl v pohodě. Judo ho strašně bavilo, a tak nebylo divu, že měl pokoj polepený plakáty jediného borce a tím byl samozřejmě judista. Ten nejlepší judista. Olympijský vítěz Lukáš Krpálek. Matěj ho obdivoval ze všech nejvíc a chtěl být stejně dobrý jako on. Když pak tenhle usměvavý, dvoumetrový sympaťák porazil v Tokiu japonského hrdinu Hisajošiho Harasawu a stal se mistrem světa, zbláznil se do něj Matěj docela.

Maminka se o Matěje ze začátku moc bála. „Nenechám si přece mlátit vlastní dítě!“ zlobila se na tatínka, když přišel s nápadem, že by malý Matěj mohl chodit do oddílu juda. Když ale později viděla, jak úžasný je to sport a jak jeho trenéři vedou nejen kluky, ale i holky k tomu, jak by se měli k sobě navzájem, ale i k ostatním chovat, už se těšila, až malá Týna povyroste, aby ji do oddílu přihlásili taky. A koneckonců nebude vůbec na škodu, když se bude umět už od mala sama bránit.

Maminka nikdy nezapomněla, jak za ní jednou malý Matěj přišel do kuchyně. Prosil ji o lepicí pásku s tím, že si musí něco nutně přilepit na dveře. „To v žádném případě!“ řekla tenkrát přísně. „Na dveře se nic lepit nebude!“ „Ale mami,“ snažil se ji Matěj přemluvit, „trenér říkal, že právě tohle musíme mít denně na očích,“ mával mamince papírem před očima. „A že bude nejlepší, když si to přilepíme na dveře pokoje nebo do koupelny. Třeba na zrcadlo.“ „No, to určitě!“ rozčílila se ještě víc maminka. „Ještě umatlat i zrcadlo.“

„Ukaž mi to, prosím tě,“ utřela si ruce do utěrky a netrpělivě si od Matěje vzala pomalovaný list papíru. Chvíli se na něj dívala a potichu četla. Pak si pomalu, jako by se sama před sebou zastyděla, sedla na židli a Matěje si přitáhla na klín. „Promiň, Matýsku,“ řekla tiše a pohladila ho po vlasech. Tenkrát mu bylo šest let a teprve se učil číst. „Tohle přilepíme na dveře hned teď. A hezky spolu.“

Morální kodex judisty

JUDO je kytice svázaná z osmi okvětních lístků

Řekni třikrát Hisajoši Harasawa

Matěj Týnu neustále něčím zlobil. Teď právě to bylo jméno jejich nového psa, kterého samozřejmě neměli. „Nebul,“ šťouchl do ní na posteli, když za ní po chvíli, co s brekem utekla do svého pokoje, přišel. Nevadilo mu, když ječela a pištěla, ale když brečela a byla smutná, udělal by třeba stojku na stropě, aby přestala.

„Hele, Týno,“ sedl si k ní Matěj na postel, „uděláme spolu dohodu. Když třikrát za sebou řekneš správně jména japonských zápasníků Hisajoši Harasawa a Masahiko Kimura, budeš si moct vybrat jméno pro psa ty.“ „Slibuješ?“ utřela si Týnka ubrečené oči a sedla si na posteli do tureckého sedu. „Jako že jsem budoucí mistr světa,“ šaškoval Matěj a bil se pěstmi do prsou, jen aby se Týna už konečně zasmála. „Mistr světa Amoleta!“ řekla Týna a oba si na to plácli tak, jak to dělávali pokaždé, když se jim spolu něco povedlo.

„Cože to mám zopakovat?“ zeptala se Týna zvědavě a přitom si utírala usazené oči. Matěj pomalu slabikoval: „Hi-sa-jo-ši-Ha-ra-sa-wa
Ma-sa-hi-ko-Ki-mu-ra.“

„A-bych-zto-ho-zbl-bnu-la,“ zarýmovala Týnka a oba se rozesmáli. Pláč byl zažehnaný.

„A můžu si to natrénovat?“ zeptala se Týna. „5 minut! Víc ani vteřinu!“ řekl naoko přísně Matěj a zapnul si na hodinkách stopky. „Tři – dva – jedna – start!“ odstartoval Týně učení, ale v klidu ji rozhodně nenechal. Začal poskakovat po pokoji a co nejfalešněji zpíval a hulákal, aby se nemohla na říkačku soustředit:

„Haraši muraši, dostaneš za uši!

Haraši muraši, jupija jou...“

Týna si zabalila hlavu do velkého polštáře a nahlas si do něj odříkávala stále dokola japonská jména. Matěj jí ale pokoj nedal. Začal ji lechtat a přitom dokola vyřvával: „Haraši muraši, dostaneš za uši!“ Týna se smíchem zakuckala a v tu chvíli vrazila do pokoje maminka.

„Co tady řvete jako paviáni?“ Matěj se koukl na hodinky a maminka nemaminka plácl dlaní Týnu shora do hlavy, jako by právě zamáčkl zvonící budík: „Stop! Končíme! Říkej!“

Týna se posadila, polštář si dala do klína a spustila, jako by byla panenka na klíček:

„Hi-sa-jo-ši-Ha-ra-sa-wa-Ma-sa-hi-ko-Ki-mu-ra
Hi-sa-jo-ši-Ha-ra-sa-wa-Ma-sa-hi-ko-Ki-mu-ra
Hi-sa-jo-ši-Ha-ra-sa-wa-Ma-sa-hi-ko-Ki-mu-ra.“

„Seš dobrá!“ poplácal ji Matěj uznale po zádech. „Jméno je tvoje.“

Maminka stála tiše ve dveřích a nechápavě vrtěla hlavou. „Vy se učíte japonsky?“ zeptala se nevěřičně a Týna s Matějem zavrtěli hlavou. „Japonsky už umíme,“ řekl Matěj. „Teď vybíráme jméno pro psa.“ „Kterého nemáte?“ zeptala se opatrně maminka. Tihle dva spiklenci ji mohli překvapit čímkoli, to už věděla moc dobře.

„Kterého ZATÍM nemáme,“ opravil ji důrazně Matěj. „Ale na kterého musíme být dobře připraveni,“ zvedl Matěj významně ukazováček k nebi. „Jestlipak, mami, víš, že pes není zvíře,“ zeptal se. „A copak to tedy je?“ usmála se maminka. „Pes je přítel,“ odpověděl Matěj tak vážně, až to maminku zarazilo a vyšla z pokoje.

Co bulíš, když nevíš?

„Tak sem s ním,“ pobídl Matěj Týnku, když za sebou maminka zavřela dveře. „Jaké je to tvoje úžasné jméno?“ „Já vlastně nevím,“ pokrčila rozpačitě rameny Týna. „Cože??“ vykulil na ni oči Matěj. „Ty nevíš a bulíš? To si snad děláš srandu, ne?“ plácnul sebou na postel vedle Týny. „Když já opravdu nevím,“ začala znovu natahovat moldánky Týna. „Já jen vím, že nechci, aby se jmenoval Bert. To je, jako kdyby se jmenoval Čert. A já se čertů bojím.“

„A co takhle Bertík? To by se ti taky nelíbilo?“ navrhl Matěj. „Já bych mu říkal Bert a ty Bertík. Jeden pes, dvě jména. To by šlo, ne?“ Týna se rozzářila jako sluníčko. „Ty jsi ten nej, nej nejlepší brácha na světě!“ objala ho a dala mu z radosti pusku na tvář. „Bertík, Bertík,“ začala skákat po posteli, dokud o ležícího Matěje nezakopla a nesvalila se vedle něj jako hrouda. Roze-smáli se štěstím, jako by už pejska měli.

„Bude to čertík Bertík a bude to ten nejkrásnější a nejhodnější pes na světě,“ zasnila se celá udýchaná. „Aby ne, když ho budu cvičit já,“ řekl Matěj a na tuhle dohodu si spolu plácli tak silně, až je pálily dlaně.

Jedno kuře nestačí!

„Mami, co budeme mít v neděli k obědu?“ zeptala se maminky Týna a ta se překvapeně zarazila. Týnu i Matěje zajímalo, co bude na talíři, až když seděli u stolu, ne dřív. „Čekáme nějaké hosty?“ zeptala se maminka, ale Týna zavrtěla hlavou. „Né, to né...“ odmlčela se, ale potřebovala bych...“ řekla opatrně, „abychom měli k obědu kuře.“ „No, proč ne,“ pokrčila rameny maminka. „Když chceš kuře, bude kuře. Už jsme ho beztak dlouho neměli.“

„Jenže já bych potřebovala...“ pokračovala pomalu Týnka, „abys upekla ta kuřata dvě. Nebo radši tři,“ dodala rychle. Maminka se neudržela a začala se smát. „Nebo radši čtyři, co říkáš? Jedno pro tebe, jedno pro mě a táta s Matějem? Ti si taky určitě dají každý jedno.“ „To není legrace, mami,“ řekla nazlobeně Týna. „V pondělí jedeme na exkurzi do psího útulku a paní učitelka říkala, abychom vzali pejskům nějaké dobroty.“

Tak jsem si myslela, že bychom jim vzali každý jedno kuře. Matěj jede taky, víš. Aby ti pejsci věděli, že jsme na ně mysleli.“

Maminku Týnčina laskavost dojala. „Jsi hodná,“ pohladila holčičku po vlasech. „Jenže takové pečené kuře by jim spíš ublížilo, víš,“ pronesla vážně a vzala Týnku za obě ruce. „Určitě by ho zhltili jako malinu, a celé najednou. A pak by je z takové mastné dobroty pěkně bolelo břicho.“ „A co jim tedy dáme?“ začala natahovat maldánky Týna. „Vždyť my žádné dobroty pro pejsky doma nemáme. A víš proč?“ dodala vyčítavě. „Protože nemáme žádného pejska,“ rozbrečela se teď už naplno.

„Pejska sice nemáme,“ chlácholila ji maminka, „ale to neznamena, že nedokážeme ty správné dobroty obstarat. Odpoledne spolu zajedeme do města a nakoupíme psí dárky jak pro tebe, tak pro Matěje.“ „Ty jsi ta nejhodnější maminka!“ skočila jí kolem krku Týna a běžela si do pokojíčku pro pokladničku, aby si spočítala, kolik má našetřeno. Pejškům chtěla koupit dobroty sama. Za své vlastní našetřené peníze.